

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izmši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemana za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanja na dom računa se po 10 kr. za meec, po 80 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poštnina znaša.

Za oznanila plačuje se od četvrtopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnishvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnishvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Iz državnega zbora.

Na Dunaji, 15. marca.

Včerajšnje zborovanje je bilo zanimivo zaradi navséta Trojanovega, naj bi na sedanjej nemškej strani bankovec bilo tudi v vseh deželskih jezikih izraženo, koliko velja bankovec. Zagovarjal ga je češki poslanec jako izvrstno. Ko bi bilo precej prišlo do glasovanja, prodril bi bil nasvet najbrže do večine, kajti več levicarjev je dalo svoja imena izmed naglašanih govornikov izbrisati. To zapazi stari Smolka in pretrga nenadno zborovanje, ko je minister Dunajevski navel svoje pomisleke za vladnega stališča. Danes nadaljuje obravnavanje. Poročevalec zagovarja nasvet odborove večine in od nje nasvetovano resolucijo, naj vlada v prihodnjem pogajanju z ogerakimi ministri zahteva večjezični napis. Glasuje se po imenih in Trojanov nasvet propade s 194 glasi proti 82. S Čehi glasovali so Slovenci, Hrvati, Tirolci in Thurnherr in Rusi; proti njim: Poljaki, Nemci, Rumuni in Italijani, dalje grof Hohenwart in baron Goedel. Poslanec Nabergoj ni bil navzoč, dr. Gregorec je mej glasovanjem došel z železnice, ker je poštni vlak se bil zavoljo snega na Krasu zakasnil za 6 ur, a ni mogel svojega glasu oddati, ker je črka G že bila prečitana. Za resolucijo glasovali so Čehi, Poljaki, konservativni Nemci, Slovenci, Hrvati, Rumuni in Italijani; tudi grof Hohenwart in baron Goedel sta glasovala za njo. Slovenski poslanec dr. Tonkli je nasvet manjšine sicer podpiral, bil tudi v zbornici navzoč, pa je mej glasovanjem odšel. Zatorej ni glasoval ne za nasvet, ne za resolucijo. Slednjo je zbornica vsprejela s 128 proti 105 glasom.

Slovenskih poslancev akcijski črtež, odobren v Hohenwartovem klubu, izročil se je izvrševalnemu komiteju ali sedemnajstori, kjer mu je večina zagotovljena in se nadejamo podpore, zlasti od bratov Čehov.

Iz Rusije.

25. febr. st. st. [Izv. dop.]

V Silistriji in Ruščuku je tekla te dni kri! Srbi in Bolgari so menda poklicani, sramotiti pred

svetom vse Slovanstvo. Lani so se rezali Bolgari sè Srbi, letos so oni mej seboj že „amis-cochons“-i, no zato se doma mej seboj koljejo. Kraljiček Milan začel je rezati hajduke s krvoželjnostjo Nerona, minister njega, Garašanin, pa jih muči, predno jih oddaje na požiranje svojemu Molohu. Ravno tako so se Bolgari začeli klati mej soboj. Podleci, ki po volji nemškega kancelarja in njega kreatur sede na krmilu bolgarske vlade, sesajo kri iz svojih bratov, z jedno roko utikajo v žep denar, ki ga dobivajo izza meje za svoja neslišana zverstva, z drugo pa podpisujejo smrtne obsodbe onim, ki neso zadovoljni s tem, da se Stambulov in njega zanikrna svojat neso se napili krvi svojih bratov. Rezuja se je začela in upamo, da je to začetek konca. Maščevanje ni daleč in podkupljene bolgarske kreature naj si ne obetajo, da jih bode kdo zaščital, kadar jim zazvoni mrtvaški zvon. Vsak pošten človek bo z veseljem gledal, kako se na Stambulovcih izpolnjuje ruska poslovice: „psu — psja smert!“

Glasilo naše vlade javlja povodom krvopro litja v Ruščuku in Silistriji, da v njem vidi nov dokaz nenormalnih pogojev, v katerih je sedaj Bolgarska. Ruska vlada se nadeja, da bodo take okoliščine dovele v Bolgarski k ustanovljenju reda, ki zaščiti pravice osvobojenega naroda. Rusija se ne misli odpraviti v Bolgarsko na poziv Sofijskih šarlatanov in glavorezcev, no pride, kadar dojde udobni trenutek. Naj postoje še ti kamneni svobodoljubi, kupljeni tujim denarjem, na svojih prstenih podstavkah, naj se prepričajo, da je brezpogojno nemogoče izterjati sankcijo držav za njih katilinska kovarstva. Rusija svojega „veto“ ne uzame nazaj; ni regentov, ni sebranja ona ne priznava in nikdar ne prizna, torej naj delajo, kar hote, nobenega njih ukrepa Rusija ne misli odobriti. Ona ima za nje samo željo „srečen pot!“ kader pobero svoje nakradene in nagrabiljene denarje in se odpravijo iz Sofije k svojim prijateljem; ako jih pa na potu kdo zadrigne na kakaj suhej veji, tudi nihče niti očesom ne misli mig-niti; ako jih zakoniti pravitelji ulove, naj storé ž njimi, kar hoté; nihče ne misli vladi, ki bo sela po zakonu, po volji Rusije, na krmilo vlade, priporočati mehкости in človekoljubja za te, ki so sami

pozabili in t ptali tolikrat pred očmi cele Evrope vsako človeško čuvstvo in dostojanstvo.

Izvestno vsem in vsakemu, da so Sofijski pustolovci samo orodje pustolovne srednjeevropske politike; živa duša ne misli v Rusiji, da regenti kak korak delajo samostalno. Smrtne obsodbe častnikov, katere bolgarski živodéri nazivajo puntarje, so dobili v Sofijo po telegrafu iz Evrope. Vae, kar se dela zdaj v nesr. čnej Bolgariji, je delo teutonskih duš, ki pridijo sveži vzduh v raznih stolicah srednje Evrope.

Bolj ko gotovo je, da Rusija niti za jedno ped ne odstopi od stališča, na katerem stoji že davno, to je, odkar so izpodili Battenberga iz Sofije. No, ravno tako gotovo je, da ko pride „dies illa, dies irae, calamitatis et miseriae“, bode Rusija znala, kje ima terjati dolg. Po dimu se sodi vselej lahko, kje da gori.

Govoré o svobodi, katero hoté ohraniti Bolgarom, a v resnici mislijo vzeti v svoje roke čedo, katero je Rusija izpulila iz goltanca turškega volka in deklamujó:

K čemu je čedam dar svobode?

Jih treba klati ali strič,

Nasledstvo jih iz roda v rode,

Jarmó s kreguljčki i bič!

Nedavno sem čital, da nekje težko pričakujejo topota kopit kazaških konj. Da, ako pridejo razni Baškiri, Kirgizi, Ahat-Tekinci in drugi kazaki, katerih je ravno 132 polkov, v civilizovana mesta, oni bržkone ne bodo ogledovali monumentalnih poslopj, cerkva in drugih redkostij, ampak dirjali bodo v karijér in teptali in bñli vse navzdol in povprek, kar se jim postavi na pot. Vojska bode iztrebiteljna, ali iztrebljeni bodo najprej tisti klepetuni in židi, ki kalé vodo, da bi v njej lovili razne ribe, majhne in velike. In tako se bode dostojno končal 19. vek, vek 19. Š., vek lcemerja, papirja, vek laži, prevare in — nemškega „svobodoljubja“!

Tako po prilici je naše javno mnenje, taka primeroma vsebina naših listov in jaz meaim, da bode Vašim čitateljem le drago, ako jim podajem pristno fotografijo. Krutorogov.

LISTEK.

Mabel Vaughan.

(Roman. V angleškem spisala Marija S. Cummins, poslovenil J. P—ski)

(Dalje.)

Drugo poglavje.

Ljubeznjivo bitje komaj obraženo ali vpo-dobljeno,

Cvetlica („roža“) z vsemi svojimi listi še sklenenimi.

Mabel Vaughan je bila hči trgovca v Novem Yorku. Ta mož je bil kaj spreten v svojih opravilih, kaj pošten v svojih zavezah in tudi kaj bogat. Bil je res iz zelo veljavne rodbine in prav dobro odgojen ter že s prva z vsem preskrbljen, vender si je bil prav sam ustanovil svojo srečo in je izkusil vse premembe, ki so s pridobljenjem velikega bogastva navadno združene.

Svojo mladost in najboljše in najplemenitejše svoje sile je žrtvoval pridobljenju velikega bogastva; nikdar ni našel prilike, da bi si bil ustanovil domače ognjišče; bil je že v srednji moški dobi, ko je jel misliti na ženitev. V mestni družbi je bil dospel že ono stopinjo, da so ga povsodi kot kaj

imenitnega velikega trgovca čislali. Ta velika veljava s kaj poštenim in uljudnim obnašanjem mu je pridobila naklonjenost imenitne gospe, katere lepi obraz je njegovo fantazijo očaral in katere rodovinske razmere in zveze so se njegovi častihlepnosti sosebno prikupile.

Vender podobna si nikakor nista bila ne po mišljenju, ne po življenju; zveza, ki je kratkemu nju znanju sledila, rodila je obema le malo sreče. Gospod Vaughan se je bil nadejal, da najde pri domačem ognjišču oni mir in počitek, kateri je doslej toliko pogrešal; ker se je v tem čutil varanega, skušal je to izpozabiti v iskanju neprimernega dobička in v drznih podjetjih. Njegova žena je nekaj časa lovila kratkočasne veselice, katerih se nje mož nikakor ni udeleževal, poslej pa si je domišljala razne male bolesti, ter je nazadnje v resnici nevarno zbolela.

To popolno pomanjkanje mejsebojnega sočutja bilo je na največo nesrečo nezložnemu paru; tega nasledki pa so bili še nesrečniši njunim otrokom, zlasti najstaršemu otroku, hčeri, na katero so oni žalostni nasledki od otročjih let do deviške dobe kaj slabo uplivali. Pri rojstvu tega malega dekliča vrnilo se je zopet vse g. Vaughanovo nagnjenje in hrepenenje iz kupčijske pisarne v središče njegove hiše; znova je jel misliti na domače ognjišče in rod-

binsko veselje, katero mu je nekaj v sanjah o zakonskem življenju pred očmi plavalo. A žena njegova mislila je drugače, otrok je nikakor ni odtegoval raztresenemu življenju, tem manj, ker ga je kmalu prepustila tujcem v oskrbovanje; to zane-marjenje od strani matere je oče sedaj pa sedaj samo skušal popraviti z nepremišljeno milostjo in potrpnostjo. Šest dolgih let je ta hčerkica sama bivala v otročji sobi. Po tej dobi je rodbino pomnožil deček, in nekaj let pozneje še jedna deklica. Kmalu je bila Ludvika, starejša hči, družabnica svojej materi, ki se je pri nemirnosti in slabosti svojih čutnic skušala z zalim otrokom razveseljevati; tudi je sklenila po svoje jo odgojiti. Konec te odgoje je bil: Ludvika je bila s šestnajstim letom izvrstna plesalka, igrala je še precej dobro na klavir ter je gospodovala vsem umetnostim izurjene spogledivke. Priroda jej je podelila zal obraz in lepo postavo in od mladih let je bila že privajena ž njima se dobro ponašati. Kljubu svojej mladosti prisvojila si je bila z veliko skrbnostjo tudi nekaj tako imenovanih novosegnih darov; ti so močno uplivali na vse, ki niso nje neprimernega prisiljenega hlinjenja zapazovali. Duh in srce sta bila popolnem zanemarjena; a to pomanjkanje duševne in nraštvene odgoje je v družbi prijateljic nje matere zakrivala in poravna-

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 16. marca

Zaradi predlog o avstro-ogerske nagodbi se še ni mogla v državnem zboru začeti bud- getna debata. Obe zbornici bodeta najbrž rešili bud- get se le koncem aprila ali pa še le v maju. Nov budgetni zakon torej ne stopi v veljavo pred 1. junijem in vlada je bila prisiljena zahtevati, da se jej dovoli budgetni provizorij za april in maj. Budgetni odsek je že temu pritril.

V ogerske gospodske zbornici začela se je v ponedeljek budgetna debata. Prvi se je oglašil Ghyczy za besedo. Hudo je kritikoval finančno go- spodarstvo sedanje vlade. Priporočal je, da naj se povišajo državni dohodki, pomanjšajo pa državni stroški, če ne, prišla bode ogerska država do ban- kerota. Govornik je posebno priporočal povišanje davkov, kakor bi Ogerska še ne bila z davki pre- obložena. Opozarjal je na Italijo, ki je bila vse davke povišala. Ko je ministerski predsednik Tisza in še več govornikov zagovarjalo budgetno predlogo, se je sklenila generalna debata.

Vnanje države.

Črnogorski knez se je obrnil na papeža, da bi dovolil za katolike v Črnej gori slovansko liturgijo. Papež Leo XIII. nekda ni nasproten kne- ževev želji, kajti katoliške cerkvi bi baš slovanska liturgija mnogo pomagala v orijentu. Avstrija se pa baje prizadeva pregovoriti papeža, da bi tega ne dovolil, kajti bojé se, da bi potem še avstrijski Slovani ne zahtevali slovanske liturgije. Zlasti Ma- djari bi radi prepredili vsako narodno pridobitev južnim Slovanom. Zalibog pa imajo Madjari prevelik upliv na Dunaji.

Kakor se piše „Pol. Corr.“ iz Sofije, ustanek v Ruščuku in Silitriji nikakor ni iznenadil bol- garske vlade. Bila je precej natančno poučena, kaj se pripravlja, zategadelj je lahko ustanek tako hitro zatrla. Že dva meseca so vedeli v Sofiji, da se je v Bukureštu osnoval odbor, ki je imel dovolj denarja na razpolaganje, ter je pripravljaj ustanek v Bolgariji. Odbor je razpošiljal tiskane in kamno- tiskane oklice in pisma častnikom, pa tudi civilnim osobam v Bolgarijo. V njih je nagovarjal k ustaji proti regentstvu. Benderov, glavni prouzročitelj ustaje proti knezu Aleksandru, je v pismih obetal hitro uspevanje častnikom, ako se bodo spuntali; posad- kam, ki bi ostale verne regentstvu, je pa pretil z uničenjem. V raznih pismih se je adresatom tudi poslalo mnogo denarja, ali so se pa povabili v Ru- munijo, kjer bodo iz odborove blagajnice dobivali popolno plačo, dokler se ne napravi nov red v Bol- gariji. Častniki in civilne osebe so izročevali pisma vladi, prejete denarje pa dobrodelnim društvom. Vlada bode v kratkem objavila vsa dotična pisma. V jednem pismu javlja pisec, da ga je predsednik dotičnega odbora, Milarev, peljal k odborovemu bla- gajniku v rusko poslaništvo v Bukureštu, kjer so mu dali denarja in ruski potni list. Drugo pismo pa zatrjuje, da bivši bolgarski častniki dobivajo plačo od ruskega poslaništva. Glavni odbor je pa imel podobore v rumunskih mestih ob Dunavu, katere je nadzoroval Benderov, ki je vedno potoval ob Dunavu in priporočal upor proti bolgarski vladi. „Pol. Corr.“ je pač vse to izvedela iz vladnih kro- gov, ki hočejo z vestmi, da je rusko poslaništvo v Bukureštu samo organizovalo ustanek, očrtni Ru- sijo. — Kakor smo že povedali, so z osobami, ka- tere so bili v Sofiji zaprli, jako grdo ravnali. V zaporu so je pretepali. Najprej se je za ujetnike potegnil francoski zastopnik Fleisch. Ker se bolgar- ska vlada ni dosti zmenila za opomine francoskega

vala nje živa razumnost in pregovorna ljubkost nje srca.

Kolikor sta se zadnji lastnosti na njej kazali, bili sta jej prirojeni. Nikakor se nista vrstili mej nje kreposti, kajti na največo nesrečo so bili pri nje odgoji nje srce, nje duh in nje dušo popolnem zanemarili.

Pri toli slabi materini odgoji bi komaj kdo obžaloval, da sta bila Henrik in Mabel večinoma izključena iz nje bližine in nje skrbi. Henrik je bil toli divji in šumeč in sestra se je toli navzela nje- gove divjosti, da sta oba bila neprimerna nje sve- tim sobam, ko bi celo oba bila dovolj stara, da bi se bila od nje kaj učila. V teh razmerah je mati oba otroka izročila popolnoma skrbi novo najete dojke.

Na srečo je bila ta dojka, dasi nevedna, ven- der zvesta, dasi ostra, vendar nepristranska, dasi brez žive obraznosti, vendar resnicoljubna; res je otrokoma le redkoma povoljno odgovarjala na vpra- šanja nju nedolžne radovednosti, vendar ja nikdar ni ničesa slabega učila. Nje odgojevanje bilo je čisto da ja je v njima priljubljenih igrah motila, a po krivici ja nikdar ni kaznovala, ter ja brez razloga nikdar ni tožila. Ker je bila sama neolikana, krat- kočasiti ja pač ni mogla dosta, a tudi varala ja ni nikdar ter nikdar ž njima žlobudrala.

zastopnika, je slednji vse točno poročil v Pariz. Francija je pa naprosila turško vlado, da naj s svojim uplivom naredi konec grozovitostim v Bolga- riji. Porta je potem naročila Rizi beju, da naj od- ločno zahteva, da se evropska komisija prepriča, če je res bolgarska vlada tako grdo ravnala z ujetniki. Bolgarska vlada je sedaj silno razdražena in trdi, da je to notranja bolgarska zadeva, v katero se no- bena vlast nema pravice utikati. — V Ruščuku so 14 podčastnikov usmrtili, ker so se udeležili ustaje. Vojake je pa regentstvo pomilostilo. Ruščuško pre- bivalstvo je nevoljno, da je vlada dala postreliti to- liko zaslužnih častnikov, in venča grobove usmrte- nim. Če se bode še nekaj časa v Bolgariji ohranil mir, se bode le zaradi strahu pred smrtnimi kaz- nimi, ne pa radi zadovoljnosti prebivalstva. Narod večinoma želi, da bi bil kmalu konec vladanju re- gentstva.

Vodja bolgarske opozicije Cankov je na- znanil turške vladi, da se neče več pogajati. Po njegovih mislih se sedaj drugače ne da več nare- diti red v Bolgariji, kakor, če jo turške čete zase- dejo. Ta izjava Cankova je jako potrla njegove pri- staše v Sofiji. Turškemu velikemu vezirju samemu ni prav ugajal Cankova predlog, zategadelj mu tudi ni nič odgovoril. Sporočil je pa bolgarskemu zastop- niku Vulkoviču, kaj Cankov priporoča.

Iz Moskve se piše „Novemu Vremenu“, da bi bilo potrebno, da Rusija pošlje nekaj vojakov v Bolgarijo, ki bi zasedli Varso, Burgas in Sofijo, da se naredi red v Bolgariji in se voli pravoslavni knez. Potem bi se ruski vojaki lahko takoj vrnili iz Bolgarije. 10 ali 20 let bi pa moralo v bolgar- skej vojski ostati nekaj ruskih častnikov. Avstrija bi ne mogla Rusom, ki bi bili v Bolgariji, priti za hrbet, ker bi slednji lahko spuntali Bosno in Her- cegovino in pahnili kralja Milana s prestola in zje- dinili Srbijo in Črnogoro. Hkratu pa lahko Rusija napade Avstrijo iz Galicije. Nikdo bi se ne upal Rusiji napovedati vojne, če pošlje jeden voj v Bol- garijo, kajti Rusija imela bi še pol milijona vojakov na razpolaganje, ko bi se tudi zaplela v vojno z Avstrijo.

Ruski car se je proti Kijevskegu guver- nerju generalu Drentelnu izjavil, da se bode naj- brž ohranil mir. — Ruskim častnikom se je na car- jevo povelje plača povišala.

Pruska oblastva so vlni pri vsej marljivi- vosti le prezrla kakega Poljaka, ki ni nemški pod- ložnik. Letos še vedno zvedo za katerega in ga seveda hitro iztirajo, ker je nevaren obstanku nem- ške države. V februarju so iztirali še tri poljske rodbine.

Dopisi.

S Koroškega 13. marca. [Izv. dop.] Glo- boka žalost polni zdaj vsakemu le količkaj zaved- nemu korotanskemu Slovencu srce. Kako lepo je bilo prej že začelo cvesti slovenstvo v našej vojvo- dini! Pred nekaj leti bi se nam kmalu bilo posre- čilo, da spravimo dva poslanca v državni zbor. A zdaj? Ni več treba dvojiti, mi zgubimo vse, kar smo si priborili! Čeravno mi vsi našega osivelega vodjo visoko spoštujemo in ljubimo, vendar ne mo- remo razumeti koraka, ki se je bil zdaj storil. Od rane mladosti se je č. g. Einspieler trudil in delal za narod slovenski. Vsak mu mora za to hvaležen biti. Že od nekdanj je delal za vlado. A kaj je nje- govo plačilo? Sumničenje, sovraštvo, da preganjanje! In vendar se naš vodja ni dal nikdar ostrašiti, ne umorno je delal in sicer ne, da bi si pridobil hvale in priznanja, temveč gotovo le zavoljo tega, ker se

Res se mladi duši nesta toli naglo zorili, ka- kor se bi bili pri drugej odgoji zorili, res so se nju zmožnosti le malo razvijale, a obvarovani sta bili večinoma tudi pred slabim uplivom, ki je bil srce manj srečne Ludvike rano pokvaril; mladi duši sta bili res v otročjem razvijanju ovirani, a vsaj ne v cvetji ostrupeni.

Henrik je začetkom devetega leta pri svojej živahnosti raztrl okove otročje sobe ter je z dovo- ljenjem svojega predobrega očeta hodil v šolo. Iz hiše prišedši našel je kmalu nove prijatelje in druž- nike, sestra njegova pa je tako bila oropana ljub- ljenega soigralca, jedinega svojega prijatelja v suž- nosti.

Na to je sledila žalostna doba, katere se je uboga Mabel še dolgo spominjala. Dolge mesece kratkočasila se je sama le z igračami; jedina pre- memba v tem jednoličnem življenji je bil vsakdanji sprehod z dojko, kratek pohod svojega v opravila zamišljenega očeta ali pa povabilo v družbino so- bano, iz katere so jo pa gotovo pri najmanjši otročji napaki ali nepristojnosti izgnali.

Potem je prišlo rešenje! Oh, da je morala smrt matere nje otroku dati novo življenje! Pa tako je bilo, če tudi so le oči nebeškega angelja spo- znale neskončno ljubezen, ki je nezvesto posvetno

mu je v srce smilil zatirani narod slovenski. Zato mu bomo mi Korotanci tudi vedno hvaležni za nje- gov trud.

A on se tudi ni bil zaman trudil. Lepo je začelo vse napredovati, narod je postajal vedno bolj prebujen, zavedal se je in tudi djanski je bil pri zadnjih volitvah pokazal, da narod slovenski še ni izumrl v nekdanji, tako slavni vojvodini koroški. Z jedno besedo seme, ki se je bilo nekdanj sejalo, obe- čalo je krasnega sadu. A zadnji korak, ki se je zdaj storil, je silno žalosten, in to tembolj, ker je vsak prepričan, da če bi se bilo le pol toliko sto- rilo, ko pri zadnji volitvi, bila bi zmaga gotova. Le zavoljo male peščice neolikanih nemških ro- potačev se je bilo vse opustilo. Evo današnji Ko- rotan!

Tako se godi na Koroškem. Dopustite nam, da preidemo na Kranjsko. Dopustite tudi, da spre- govorim, kar mislimo mi Korošci o ukazu kranj- skega šolskega sveta. Res grajanja je vredno, kar se godi zdaj na Koroškem, vendar se da lahko opravičiti. A ono, kar je ukrenil zdaj kranjski šolski svet, nam je celo nerazumljivo. Žalostna nam majka! Kako dolgo se Slovenci že trudimo, da si priborimo slovenske ljudske šole! Poglejte na Koroško. V koliko krajih slovenski otroci celo slovenskih črk ne vidijo. Tem manj, da bi se kje i Nemci začeli slovenščine učiti. A slovenska deca na Kranjskem se bo zdaj morala nemški učiti! Prvič vprašam, kak izgled se daje Slovincem v drugih deželah živečim? Kaj mora vsakemu zdrava pamet odgovoriti, ko vidi, kako se ubija mali deci nemščina v glavo? Poglejmo sad nemških šol tukaj na Koroškem. Osem let vlada nemščina, a slovenščina se v veliko kra- jih še čuje ne. A kaj zna otrok, ko pride iz šole? Kratko odgovorim: niti nemški niti slovenski. Zlati čas mladosti se je potratil; namesto, da bi se bla- žil um in srce, ubijajo se nerazumljivi stavki v glavo, katere vsakdor v malo letih zopet pozabi. In kak sad donajšajo nemške šole? Nič drugega, da zna otrok nemški čitati, a ne razume celo nič. Nečem govoriti o drugih predmetih, od katerih v tujem jeziku tako nobeden niti besedice ne razumi. Otrok je nadalje odtujen svojemu narodu, odtujen svoji materi, a zlati čas mladosti zgubljen na veke. In koliko se bodo tedaj kmetški otroci na Kranj- skem mogli nemščine naučiti? Ni potreba odgovar- jati, vsak bo lahko sam uvidel. Ljudska šola zares ni zato, da bi se v njej učili razni jeziki in se tako tratil zlati čas. Poglejmo na naše sosede. Kaj de- lajo Hrvati, Nemci, Lahi in Madjari? Kaj bi sto- rili, recimo Zagrebčani, ko bi se madjarščina za- čela učiti na ondotnih šolah? Ves narod bi ustal! Slabo znamenje je tedaj za Kranjsko, da se za ma- terni jezik tako malo briga. Zares ni posej šol- skega sveta, da prisiljuje, da se mora nemščina učiti, temveč njegov posel je, da izključi tujščino iz vseh ljudskih šol. Tako delajo Nemci in sploh vsi omikani narodi, a pri nas naj bi se delala iz- jema! Mi Slovenci nikakor ne smemo to, kar smo si jedenkrat priborili, zopet popustiti.

Posel kranjskih Slovencev po našem mnenji bi bil jedino ta, da si priborijo slovenske srednje šole, a ne, da pospešujejo nemškutarijo celo v ljud-

mater k sebi poklicala, da je nebeški oče mogel svojega otroka izročiti boljši odgojiteljici. Zbirali so se lepo oblečeni ljudje, da bi nekdanjemu kinču svoje družbe zadnjo čast skazali; prestrašeno, črno oblečeno hčerko imenovali so „ubogo Mabel!“ „ubogo siroto brez matere!“ Ti kratkovidni ljudje bi se bili pač prestrašili, ko bi bil jim glas resnice na uho pošepetal, da včasih je najsvetejša, materi iz- ročena naloga iz usmiljenja proti otroku ustavljena in materi vzeta.

Mabel je pri smrti svoje matere imela osem let. Kot jedini otrok, ki je takrat še pri stariših bival, morala je vzbujati skrb očetu udovcu. Lud- vika je pred kratkim odšla v neko odgojališče, Hen- rik bil je še zmiraj v svojej akademiji, Mabel pa je bila še le preskrbeti. Kupčijska opravila in svo- bodna izvelitev so rekale gospodu Vaughanu, naj hišo na kmetih zapusti in zapre. A v tem slučaju moral je mladi deklici preskrbeti nov dom. Drugi teden po smrti materini je neki večer deklica se- dela na očetovih kolenih; ves presunjen se je ta v mislih pečal z bodočnostjo svojih otrok. Kar mu v glavo šine jedna izmej onih mislij, katere srečne in plodovite posledice nje izvir v nebesih pričujejo.

(Dalje prih.)

skih šolah. Ali ni dosti žalostno, da narod, ki šteje več nego milijon ljudij, nima niti jedne slovenske višje gimnazije, niti jedne realke! In slednjič vprašam, kaj si morajo neslovenski narodi o nas misliti? Kako moremo pričakovati, da se bodo tuji začeli našega jezika učiti, ko ga mi sami tako rekoč zaničujemo? Mi Slovenci smo trpini, se vedno sliši. Kaj je temu vzrok? Ali ni naša malomarnost in mlačnost. Da bi imeli tako drznost ko Nemci in Madjari, desetkrat bi boljši stali.

Jeden od stranke: Naprej!

Iz učiteljskih krogov na Primorskem 14. marca. (Šolski učni red.) Moj zadnji dopis „iz učiteljskih krogov na Slovenskem“ ste, gospod urednik, nekoliko brisali, kajti glede okrajnih šolskih nadzornikov sem bil omenil, da neso na pravem mestu (seveda imamo tudi častne izjeme), ker mnogo njih nemajo dosti razuma o ljudskem šolstvu, pa so nam, ljudskim učiteljem, nadzorniki. S tem sem hotel omeniti, da naj ostane čevljar pri svojem kopitu in ravno tako tudi srednješolski profesor pri svoji stroki, a nadzorstvo ljudskih šol naj se prepusti izglednim, zaslužnim in strokovnjaškim učiteljem. Da je to potrebno, ni treba dokazovati, ker je že dokazano; vse nadaljno besedičenje bi bilo toliko, kakor vodo v Ljubljano nositi. —

Danes hočem pa spregovoriti nekaj besed o šolskem učnem redu.

Že minulo leto bil je izdal naučni minister Gautsch naredbo, zadevajočo tako zvane „Hitzferien“, t. j., da se ima o hudi vročini popoldanski pouk opustiti, ali omejiti.

Te dni je pa naučni minister izdal drug ukaz, kateri veleval, odnosno popravlja, kar je bilo v lani določeno, namreč: da na učiteljskih, kakor tudi na ljudskih šolah, ima od 1. junija naprej do konca šolskega leta poučevanje odpasti, ako meri toplina v senci ob 10 uri dopoludne 18° R. Ako bi pa merila toplina v senci opoludne ali v prvih popoldanskih šolskih urah 20° R., ima se pouk takoj ustaviti. — To se tedaj voditeljem dotičnih šol zaukazuje. Žalibog, da te naredbe so do sedaj veljale le za mestne šole, a za šole na deželi, za naše ljudske šole, neso veljale, ali pa še ne veljajo. —

Pri nas vedno še velja stari učni red, to je pouk traja od 9 do 12. dopoludne in takoj od 1 do 3, 3½ ali do 4 in celo 4½ popoldne. To je nezaslišano, kajti uboga mladež se z učiteljem trpinči v največji vročini in soparici po 6 ur zaporedoma. Šolske sobe so večinoma stare in nepostavne zidane ter nikakor ne ustrezajo šolskim terjatvam. Imel sem priliko videti take nizke šolske sobe, kjer se je učitelj lahko z roko dotikal stropa. Šolske sobe so večinoma tako slabe, da imamo po letu o učnem času od 9—12 dopoludne in od 1—4 ure popoldne 24—30° R. Tedaj na deželi so bolj potrebne „Hitzferien“ nego v mestu, kder so šolske sobe pravilno zidane. Prosimo šolske svete, da nas ne puste tako mučiti. —c.—

Domače stvari.

— (Imenovanje.) Namestniški tajnik Fran baron Mac Nevin O' Kelly imenovan je okrajnim glavarjem, okrajni komisar Fran Kankovsky pa namestniškim tajnikom na Štajerskem.

— (Odlikovanje.) Načelnica nunskega samostana v Škofjiloki m. Benedikta Renaldy dobila je zlati zaslužni križec s krono.

— (Šovinizem v šoli.) Pod tem naslovom omenili smo pred par dnevi nalogo, ki jo je c. kr. profesor Binder dal dijakom 4. razreda na tukajšnji realki. Prof. Binder zaradi tega na odgovor pozvan, izgovarjal se je, da je pesen, po kateri je bilo dijakom spisati nalogo, v šolskem berilu. Kakor smo se preverili, nahaja se v šolskem berilu pod naslovom „An die Lobredner des Auslandes“ res nastopna Gleim-ova pesen:

„Lasst uns Deutsche sein und bleiben:
Deutscher Handschlag steht uns wohl!
Was wir denken, reden, schreiben,
Das sei deutschen Herzens voll!“

Deutsches Herz hat deutsche Triebe,
Treibt zu deutscher Redlichkeit,
Treibt zu Vaterlandsliebe
Treibt uns zur Bescheidenheit.

Lasst uns Deutsche sein und bleiben:
Deutscher Ausdruck steht uns wohl!
Was wir denken, reden, schreiben,
Sei des deutschen Geistes voll!“

Pravijo, da je izgovor dober, ako je tudi iz trte zvit, a za c. kr. profesorja je tak izgovor malo časten. Toliko takta bi se pač smelo pričakovati, da se tako šovinistične pesni ne jemljejo kot snov za šolske naloge, kajti, ako se jemljejo, to pač ni več niti „deutsche Redlichkeit“, niti „Bescheidenheit“, marveč najpriprosteja zlobnost. Nihče ne more zagovarjati niti opravičevati, da se dijakom, mej katerimi jih je večina Slovencev, dajo take naloge, da se z njimi žali narodnostni čut, in da se šolska soba, ki bi morala biti posvečena mirni, objektivni vedi, zlorablja za politično agitacijo. Ne vemo, kaj so dotična šolska oblastva ukrenila s prof. Binderja izgovorom. To pa je gotovo, da je njih sveta dolžnost, skrbeti za to, da se take naloge ne bodo več dajale, skrbeti pa tudi, da se tako šolsko berilo prej ko mogoče odpravi.

— (Čehi, v Ljubljani živeči,) poklonili so včeraj dopoludne po posebni deputaciji slavnemu svojemu rojaku g. Franu Ondříčku dragocen srebrni tintnik.

— (Koncert Ondříčkov.) Tretjikat smo imeli včeraj v Ljubljani redki užitek, poslušati čarobne glasove, ki jih svojim dragocenim goslim izvablja umetnik prve vrste, Fran Ondříček. Njegovo ime, ki je tako hitro zaslulo po vsej Evropi, bilo je magnet, ki je kljub najneugodnejšemu vremenu — kajti promet po ulicah bil je zaradi snega za pešce in za vozove težaven — privabil toliko občinstva, kakor ga ni kmalu pri kakem koncertu. Vsa velika redutna dvorana bila je polna in proti koncu bila je že prav čutna vročina. Koliko je bilo poslušalcev, ne vemo za gotovo, a sodeč po tem, da je vsa ustopenina znašala 358 gld., bi se smelo sklepati, da jih je bilo vsekako nad 500. Mej temi je bilo jako veliko zastopnic lepega spola, izmed odličnjakov: deželni predsednik baron Winkler, generalni major Grollner pl. Mildensee in drugi. Večino programa prevzel je Ondříček sam. Takoj pri nastopu bil je iskreno pozdravljen in načelnništvo „Glasbene Matice“ poklonilo mu je krasen venec s trobojnimi trakovi. Kot prvo točko igral je mesto na programu naznanjenega Paganinijevega koncerta, Bruchov koncert, ker za Paganinijev koncert ni bilo not pri rokah. Potem igral je Dvořák-Ondříčkove „Slovanske plese“, Wieniawskega „Legendo“, Riesov „Motto perpetuo“ in vsled frenetičnega ploskanja in živoklicev še tri druge skladbe. Seveda je vse bilo izborno, mojstersko in občinstvo poslušalo je kakor zamaknjeno. Čarobna njegova godba, eleganca, s katero vodi lok in lahkota, s katero igraje premaguje vse še tako težke pasaže, napravile so neizbrisnen vtis na poslušalce. Naudušenje pa je pripelo do vrhunca, ko je doigral Riesov „Motto perpetuo“, skladbo, ki zahteva največje tehnične izvežbanosti in vztrajnosti, prave mojsterske spretnosti. Efekt Ondříčkovega koncerta bil je velikanski in s ponosom se je naglašalo, da je ta svetovno slavni umetnik član slovanske rodbine, Slovan z dušo in telom. Ondříčka je pri vseh točkah na glasoviru spremljeval g. Anton Foerster ml. Izmed ostalih sodelovalcev pri tem koncertu stekla si je posebno priznanje gospica L. Daneševa, ki je prav krasno pela Arditijev valček „Govori“. Čveterospev Foersterjev „Njega ni“ (Razinger, Přibil, Pucihar in Paternoster) pa ni napravil takega efekta, kakor smo pričakovali. — Po koncertu bila je prosta veselica v gorenjih čitalničnih prostorih, — pri kateri smo čuli mnogo ubranih zborov in naudušenih napitnic, — katerim je bil večinoma predmet slavni naš Ondříček. — Okončevaje ta opis, omeniti nam je še to, da nasprotna stranka pri koncertu ni bila zastopana, da je celo proti koncertu agitovala. To naj si zapamtijo vsi tisti, ki tako radi naglašajo, da je umetnost mejnarodna in baš muzika polje, kjer si bomo Nemci in Slovenci roke podali. Zagrizenost naših nasprotnikov ne bode nikdar prenehala in vse, kar se o mejnarodnosti govori, ni drugega, nego pesek v oči.

— (Ves promet na železnici mej Trstom in Ljubljano) je vsled silnih zametov ustavljen. Kdaj bode tir prost, se za gotovo ne more določiti, ker so zameti toliki, kakor še nikoli. Od Borovnice do Divača tiči pet ali šest vlakov v snegu in ker danes zopet močno sneži, se je upanje zopet zmanjšalo, da bi se skoro odpravile ovire. Snega je toliko, da nekateri porotniki, ki so se po končanem zasedanju malo zakaznili, niti domov ne morejo. Tudi tujei, namenjeni v Trst in Opatijo, morajo v Ljubljani čakati, da se tir odpre. Še ne-

ugodnejše pa je gotovo za tiste, katere je sneg na Krasu zasačil. Po Ljubljani je bil do danes zjutraj v vztrajnem delu in po množini delavcev in voz jedva malo sneg potrebljen, kar je jel zopet tako močno naletavati, da je uspešne delo nemogoče. Pošte za Notranskega, iz Trsta, Gorice in z Reke že dva dni neso dobili. Na italijanski progi čez Pontebo so tudi zameti in potniki, ki so še pri Pontebi vrnili in pripeljali v Ljubljano, da bi odtod krenili v Trst, so prišli z dežja pod kap. — V nemških listih čitamo, da je v Gorici sneg meter na debelo, temperatura pa — 2°.

— (Slovenski klub na Dunaji) ima svoj sedmi večer v soboto 19. marca t. l. v hotelu Royal I. Singerstrasse 3 mezzanin na levo. Začetek ob 8. uri. Pristop imajo le oni, ki so ustno ali pisмено vabljeni.

— (Nezgodna.) V Železnikih je v g. Ivana Globočnika rudniku te dni podsulo dva delavca. Jednega izvlekli so še živega, drugi pa je bil že mrtev.

— (Dobava razne oprave za c. kr. deželno brambo.) C. kr. ministerstvo za deželno brambo je razpisalo, da želi več stvari za obleko in opravo c. kr. deželne brambe oskrbeti potom splošne konkurence. Iz teh stvari navajamo te le: ovratnice, rokavice, ostroge, gumbe, bobenske kličke, vrvice, podbradnice za konje, sedla, konjske odeje, stremena, konjska česala, posode za napajanje konj, vrvi za krmo, lopate, sekire, krampe, motike, žage, svedre, pile, klešče, žeblje, žične žeblje, ramenice, trioglate rute itd. Pismene ponudbe je uložiti pri c. kr. ministerstvu za deželno brambo do 20. dne marca t. l. Pogoji se zvedo tudi v pisarni trgovske in obrtne zbornice v Ljubljani.

— (Vabilo k dramatični predstavi.) katero napravi narodna čitalnica v Kamniku v nedeljo dne 20. marca 1887. Prvikrat. Na Osojah. Ljudski igrokaz v petih dejanjih. Po S. H. Mosenthalovi „Der Sonnwendhof“ poslovenil Josip Ogriec. Loterija z mnogimi lepimi dobitki. Petje in domača zabava. Ustopenina navadna. — Začetek ob 7. uri zvečer. K tej predstavi prav uljudno vabi odbor.

— (Akad. društvo „Slovenija“ na Dunaji) napravi dne 18. sušca t. l. reden občen zbor s sledečim dnevnim redom: A. 1. Čitanje zapisnika. 2. Poročilo odborovo. 3. Poročilo začasnega odbora za osnovo podpornega društva. 4. Slučajnosti. B. Zabava. Lokal: Zur Mühle VIII. Strozsigasse 26. Slovanski gostje dobro došli! Začetek 7½ zvečer.

— (Iz predporotnega sodišča.) Zadnjo soboto bil je pri prvi obravnavi zatožen 20 letni posestnikov sin Peter Kosec iz Vraušice hudodelstva uboja. 27. januarja t. l. popoldne je šlo več fantov mej njimi zatoženec skozi Dobeno. Vriskali in upili so „auf!“, ustavili so se pri Trojanšekovi hiši, tam zabavljali. V tej hiši sta bila brata Nace in Janez Trampuš, katera je to upitje jezilo. Oborožila sta se s sekirami in šla pred hišo. Na to so se začeli vsi fantje pred hišo pripraviti ter so drug drugemu fige molili. Vranški fantji so v brata Trampuša silili in so jima hoteli sekiri vzeti. Sekiri pa sta bili last Antona Završnika, ki je bil takrat tudi v Trojanšekovi hiši, ker se je bal, da ne bi prišel ob sekiri, je šel tedaj vun in bratoma Trampušema sekiri vzel. Ko Trampuša nista bila več oborožena, skočil je Peter Kosec k bližnji ograji, zgrabil kol in potem z njim Naceta Trampuša tako močno po glavi udaril, da se je brez zaveden na tla zgrudil in 29. januarja umrl. Peter Kosec, ki dejanje pripozna, je bil obsojen na tri leta teške ječe s postom vsaki mesec. — Pri drugi obravnavi zatožen je bil 23 letni Andrej Hlešč iz Zadobrave, že jedenkrat zaradi hudodelstva teške telesne poškodbe kaznovan, zopet tega hudodelstva, ker je 30. maja 1886 v Kajzarjevi krčmi Frana Mihelča večkrat z nožem udaril, da mu je ostalo teško pohabljenje na levi rami Hlešč sicer dejanje taji, a množina prič je proti njemu. Obsojen je bil na 3½ leta teške ječe s postom vsaki mesec.

— (Na porodnišnem in ginekološkem oddelku) Ljubljanske bolnišnice izpraznjena je služba asistenta in sekundarja. Prošnje naj se pošljejo do 15. aprila 1887. vodstvu bolnišnice.

Meščani pozor!

Soboto dne 19., nedeljo 20. in ponedeljek 21. t. m. se prično volilni shodi za prihodnje mestne volitve. V omenjenih dneh predstavljali in imenovali se bodo kandidatje, da si izberó

volilci za važen posel mestnega odborništva sposobne može. Z ozirom na velika podjetja, katera ima v prihodnjih letih izvršiti mestni zbor, — imenujemo tukaj le vodovod, razne sanitarne in šolske naprave, je pač pričakovati, da se bodo teh volilnih shodov udeležilo veliko število volilcev. Shodi bodo, kakor druga leta, v dvorani Ljubljanske Čitalnice. Posebna vabila se razpošljejo v kratkem.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Dunaj 16. marca. Cesarjevič Rudolf odpeljal se je po noči v Berlin.

Peterburg 16. marca. „Praviteljstvenij Vestnik“: Dne 13. marca dopoldne prijeli so na Nevskem prospektu tri dijake Peterburškega vseučilišča, pri katerih so našli bombe, napolnjene z dinamitom, strihninom in svinčeniimi krogli. Zasačeni dijaki izjavili, da so člani tajne, zločinske zarote.

Strassburg 16. marca. V deželnem odboru grajal Winterer vladne naredbe, poudarjajoč, da pri volitvah ni bilo vnanjega upliva. Puttkammer izjavil, da ni bil izid, ampak duh volilnega boja povod, da so se ukrenile in se bodo brezozirno izvajale ostreje naredbe proti tendencijam, da bi se razveljavila Frankobrodsko pogodba.

Peterburg 15. maja. O atentatu na ruskega carja in carico se javlja: Car in carica peljala sta se po cerkvenem opravilu v trdnjavske cerkvi nazaj v Aničkin dvorec. Blizu slednjega vrgel je nekdo dinamično bombo v podobi velikega berila na vrhovi pod voz. Bomba bila je tako prirejena, da bi se razletela, kakor hitro bi se vrhovi nategnila. Napadalcu pa se je vrhovi, ko je vrgel, iz roke zmuznila, zaradi tega ni bilo eksplozije. Zločinca in njegovega tovariša, ki je imel drugo bombo, torbici podobno, so prijeli. O zločincih se čuje samo toliko, da so v njih stanovanjih našli več nabasanih bomb in dinamita. Govori se, da so nad 100 oseb zaprli.

Boston 15. marca. O nezgodi na železnici čuje se, da je 33 oseb mrtvih, 40 ranjenih.

Razne vesti.

* (Visoka starost) na Kavkazu ni nič redkega. Nedavno je umrla v Tiflisu Georginka, ki je bila stara 125 let. Zapustila je 70 naslednikov, med njimi nekaj prapravnukov. V vasi Vežini v Signaskem ujezdu umrl je kmet Anton Fagorov, ki je bil že 112 let star. Po svojem poslu bil je „cirjulčič“ in je ljudij zdravil s tem, da jim je puščal kri. Njegovi zobje in vid so bili izvrstni. Obranil si je do smrti tudi dober spomin. Tako se je spominjal vseh podrobnostij prihoda Rusov 1801. leta v Gruzinijo. Vse življenje ni bil skoro nikoli bolen.

Tujci:

15. marca.
Pri **Stomu**: Pl. Bayras z Dunaja. — Grofica Bathyany iz Budimpešte. — Bešer z Dunaja. — Plach iz Prage. — Dr. Kridaš iz Trsta
Pri **Maites**: Erling z Dunaja. — Grof Jelacič iz Zagreba. — Kulman z Dunaja. — Kessler iz Celovca. — Juris iz Trsta — Petris z Dunaja

Umrli so v Ljubljani:

10. marca: Marjeta Krapiš, črevljarska žena, 23 let, Trubarjeve ulice št. 1, za jetiko.
12. marca: Luka Kregar, delavec, 65 let, Ulice na grad št. 12, za jetiko.
13. marca: Alojzija Ciber, kajzarjeva hči, 3 1/2 leta, Hauptmanca št. 5. — Fran Madel, prisiljenec, 32 let, Poljanski nasip št. 50, za jetiko.
14. marca: Alojzij Šušteršič, uradnega sluge sin, 3 leta, Hrenove ulice št. 5, za škrlatico.
15. marca: Albin Trdina, mizarjev sin, 12 dni, Poljanska cesta št. 37, za oslabljenjem.
V deželnej bolnici:
13. marca: Janez Jančar, gostač, 72 let, za starostjo.
14. marca: Janez Magolič, delavec, 22 let, za mrzlico.

Tržne cene v Ljubljani

dné 16. marca t. l.

Pšenica, hktl.	7 15	Špeh povojen, kgr.	68
Rež,	5 04	Surovo maslo,	90
Ječmen,	4 39	Jajce, jedno	2
Oves,	3 25	Mleko, liter	8
Ajda,	4 22	Goveje meso, kgr.	64
Proso,	4 74	Telečje	54
Koruza,	5 04	Svinjsko	60
Krompir,	3 03	Koštrunovo	36
Leča,	11	Pišanec	55
Grah,	11	Golob	22
Fižol,	10	Seno, 100 kilo	3 03
Maslo,	kgr. 1	Slama,	3 03
Mast,	64	Drva trda, 4 metr.	6 50
Špeh frišen,	60	„ mehka,	4 10

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mokrina v mm.
15. marca	7. zjutraj	727.70 mm.	- 5.0° C	sl. svz.	snež.	15 00 mm.
	2. pop.	728.58 mm.	- 0.6° C	sl. vzh.	snež.	
	9. zvečer	729.78 mm.	- 3.4° C	sl. vzh.	obl.	snega.

Srednja temperatura 3.0°, za 6.0° pod normalom.

Dunajska borza

дне 16. marca t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

	včeraj	danes
Papirna renta	80.70	80.70
Srebrna renta	81.25	81.25
Zlata renta	111.75	111.75
5% marčna renta	97.0	97.75
Akcije narodne banke	877.0	869.0
Kreditne akcije	286.30	287.10
London	127.90	127.75
Srebro	—	—
Napol.	10.09 1/2	10.09
C kr. cekini	5.99	6.00
Nemške marke	62.67 1/2	62.60
4% državne srečke iz l. 1854	25.0	25.0
Državne srečke iz l. 1864	100	100
Ogerska zlata renta 4%	100	100
Ogerska papirna renta 5%	88	85
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	105	105
Dunava reg. srečke 5%	100	116
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	126	50
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	—	—
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	100	—
Kreditne srečke	100	175
Rudolfove srečke	10	19
Akcije anglo-avstr. banke	120	105
Tramway-društ. velj. 170	217	50

V „NARODNI TISKARNI“ v LJUBLJANI

sta izšli knjigi:

Ivan Žbogar.

Zgodovinski roman. Spisal Charles Nodier, poslovenil J. Kršinič. — Ml. 8°, 198 strani. Cena 25 kr., po pošti 30 kr.

Knez Serebrjani.

Roman. Spisal grof A. K. Tolstoj, poslovenil J. P. — Ml. 8°, 609 strani. Cena 70 kr., po pošti 80 kr.

Zalogo kož za podplate,

dobrih in trpežnih, priporoča po nizki ceni strojarja Ivana Tomšiča na Vrhniki. (168—1)

Dober postransk zaslužek.

Agente za zavarovanje za življenje in proti ognju za mesta, trge in večje župnijske kraje vsprejme dobro in jako priljubljena avstrijska družba. Pri primerno uspešnem delovanju stalne plače. — Pismena vprašanja pod „L. N. 1867“ poslati temu listu. (70—13)

Čiščenje in zboljšanje vina.

Najboljše in izkušenejše sredstvo za to je pristna francoska

GALERTA (Osteocolle saus odeur pour clarifier).

Iznenadno ugoden uspeh se jamó. — Dobiva se pri A. Hartmann-u

v Ljubljani, Tavčarjeva palača, Dunajska cesta. Navod, kako se rabi, zastoj. (840—32)

Skušena štura za živino

po 50 kr.

Ta prav dobra štura pomaga najbolje pri vseh boleznih krav, konj in prašičev.



Konje varuje ta štura trganja po črevih, bezgavk, vseh nalezljivih kuznih boleznih, kašlja, plućnih in vratnih boleznih ter odpravlja vse gliste ter vzdržuje konje debele, okrogle in iskrene. Krave dobe mnogo dobrega mleka.

Zametek z rabilnim navodom vred velja le 50 kr., 5 zametkov z rabilnim navodom samo 2 gl.

Dobiva se v (803—21)

„LEKARNI TRNKOCZY“

zraven rotovža v Ljubljani.

Razpošilja se vsak dan po pošti.

VIZITNICE

priporoča

NARODNA TISKARNA

v Ljubljani.

BRATA EBERL

prodajata najboljše in najcenejše

oljnate barve, lake in firneže

lastnega izdelka, na debelo in drobno, nadalje

prstene in kemične barve in čopiče ter vse v

njjino stroko spadajoče blago. (87—28)

LJUBLJANA.

Za franciškansko cerkvijo, v hiši gospoda J. Vilhar-ja hiš. štev. 4. LJUBLJANA.

Tovarna za kostne pridelke in lim

Luckmann-a & Bamberg-a

v Ljubljani

priporoča svoja zeló vspešno učinkujoča

umetna gnojiva, kostne moke in superfosfate

po najnižjih cenah.

Na zahtevanje se vpošlje cenilnik in prospekt.

(151—4)

Jabelka

v večjih in manjših količinah se kupuje pri „Bavarskem dvoru“ v Ljubljani.

(159—4)

Umetne (41—16)

zobe in zobovja

ustavlja po najnovejšem ameriškem načinu brez vsakih bolečin ter opravlja plombovanja in vse zobne operacije

zobozdravnik A. Paichel,

poleg Hradskega mostu, I. nadstropje.



! Za zimsko zdravljenje!

Nova napolitev

medicinalnega

(ki se pa ne sme zamenjati s tovarniškimi ribjim oljem)

ribjega olja.

Pristno in jedino zdravilno.

1 stekl. 60 kr., dvojne velikosti 1 gl.

Prodaja (802—21)

LEKARNA TRNKOCZY

zraven rotovža v Ljubljani.

Razpošilja se vsak dan po pošti.

CACAO

ČOKOLADA

VICTOR



SCHMIDT & SÖHNE

ki sta pri prvi Dunajske razstavi kuhinjske umetnosti bili odlikovani z najvišjo odliko, častnim diplomom, sta pristni samo, če imata našo uradno registrovano varstveno znamko in firmo. (856—81)

Dobiva se pri vseh boljših trgovcih in prodajalcih delikates, v Ljubljani pri g. Petru Lassnik-u.

Razpošilja se v provincije proti poštenu povzetju.

VICTOR SCHMIDT & SÖHNE,

c. kr. dež. opr. tovarnarji. Tovarna in centr. razpošiljalnica Dunaj, IV., Allegasse Nr. 48 (poleg juž. kolodvora).